

0,

Fotografije
Tomo Jeseničnik
Arhiv KDS Črneče

Izid glasila je omogočila občina Muta
Grb

UVODNIK

DIREKTOR SREČKO MLAČNIK

Letošnje srečanje s sorodniki je že petnajsto po vrsti. Z gotovostjo lahko zatrdimo, da je prva sobota v septembru postala tradicionalna. Ko govorimo o našem prazniku, je to srečanje s sorodniki postalo, se vedno spomnim na kalejdoskop. Kar nekaj je razlag te besede: je optična igrača, ki omogoča hitro menjavanje simetričnih barvnih slik; včasih je prispodoba za opis večjega števila raznovrstni dogodkov. Meni najbližja pa je, da gre pri kalejdoskopu za menjavanje vtisov in podob.

Tudi pri srečanju s sorodniki gre za to: menjavanje vtisov in podob o hiši, v kateri so starostniki našli svoj drugi dom. Upam, da so te podobe barvite, da so vtisi ugodni. Slike, ki

nastajajo v naši hiši so vedno na nek način enake, pa vendar vedno drugačne, kot pri tisti optični igrači.

Podobno je z našim glasilom. Tudi to je kalejdoskop. V tej številki nadaljujemo zgodbo sodelovanja z občinami, na poseben način predstavljamo prostovoljstvo, pomembno dejavnost v domu, in ustvarjalnost naših stanovalcev. Vse to v sliki in besedi.

Naj bo življenje v domu kalejdoskop, barvito menjavanje vtisov in podob.

Dragi naši varovanci, spoštovani člani kolektiva

Verjetno je še pre zgodaj razmišljati o starosti, moram reči, da sem kljub temu sam večkrat pomislil nanjo. Razmišljal in spraševal sem se, kako je, če si star, kako je, ko te zapustijo moči, vitalnost, otroci in nenazadnje, kako je, ko te zapusti draga oseba, s katero sta preživela dolga in lepa leta. Takrat me je spreletela žalost in nelagodje.

Pred tem, ko sem postal župan, moram priznati, tako kot večina ljudi, nisem videl doma starostnikov, ne od zunaj, še manj pa od znotraj, saj za to tudi nisem imel potrebe, kajti v domu nisem imel nikoli nikogar od bližnjih.

V obdobju mojega županovanja pa sem dodobra spoznal vaše cenjeno ustanovo, saj sem se redno udeleževal srečanja z varovanci, predvsem pa različnih dogodkov, ki jih vaš dom ponuja.

Spoznal sem tudi vaš kolektiv, strokovne in humane prijeme pri vašem delu, kar se kaže nenazadnje tudi na obrazih varovancev. Ob vsem tem, kar sem v tem času doživel skupaj z vami in vašimi varovanci, ob misli na svojo starost, se ne počutim več žalostnega in nebogljenega, kajti ugotovil sem, da je tudi starost lahko lepa, seveda z vašo pomočjo.

Na koncu se vam iskreno zahvaljujem v imenu vseh občank in občanov Občine Muta, za vaše strokovno, profesionalno in humano delo ter si želim takšnega sodelovanja tudi v bodoče.

Vse najlepše !

Občina Muta
Župan
Boris Kralj

Občina Muta je ujeta med Pohorjem in Kozjakom ter se razteza ob strugi reke Drave. Razprostrta je med kar nekaj naselij: Pernice, Gortino, Mlake, Sv. Jernej, in Sv. Primož nad Muto – s koncentriranim urbanim središčem Spodnje in Zgornje Mute. Ima 3730 prebivalcev in meri 39 km².

V antičnem obdobju je skozi Spodnjo Muto potekala rimska cesta po Dravski dolini na Koroško, tako je v letu 1142 v dolini ob mostu čez Bistrico bila postavljena mitnica, ki je kraju dala tudi ime. Ena najstarejših stavb na Muti je Avgušinski samostan, ki je bil ustanovljen leta 1267. Kot trg se prvič omenja leta 1301. Stavba današnje občine je bila nekoč graščina Kienhofen, ki jo je dal v 16.st. postaviti Žiga Dietrichstein.

Muta je kraj, ki je zrasel ob zvenu in pesmi kovaških kladiv. Uradni dokumenti o železarski in kovaški industriji na Muti segajo v drugo polovico 16.-tega stoletja in je tako kovaška industrija temelj gospodarstva kraja že stoletja.

Na Muti imamo kar nekaj znamenitih stavb in kulturnih spomenikov; med njimi vodni stolp, ostanke nekdanjega gradu ...

Ko govorimo o Muti, nikakor ne moremo mimo rotunde – znamenite okrogle cerkvice Sv. Janeza Krstnika na Spodnji Muti iz 11.-tega stoletja, ki jo je posvetil papež Leon IX.

V zadnjem desetletju pa je postala pomembna kulturna in turistična znamenitost tudi Ekološka kapela Sv. Frančiška Asiškega v Bistriškem jarku, ki je postala posebno ekološko središče Slovenije. V njeni bližini si turisti ogledajo tudi Sedelnikov slap. Kapelica z okolico pa počasi prerašča v Ekološki park – Frančiškov gaj.

Občina Muta ima tudi veliko drugih sakralnih obeležij in objektov: cerkev Sv. Marjete, Sv. Primoža, Sv. Štefana, Sv. Petra, Sv. Simona in Jude, Sv. Jerneja.

Ob 400-letnici kovačije in železarne na Muti je bil ustanovljen Kovaški muzej, kateremu je bil kasneje dograjen še Gasilski.

Na Muti stoji tudi znamenita zasebna Galerija Repnik.

O Muti in njenih znamenitostih dobite vse informacije na Občini Muta, Glavni trg 17, tel.: 02 8879-600, fax.: 02 8879-606; obcina.muta@muta.si.

Nadaljevanje izvajanja projekta »SODELOVANJE Z INSTITUCIJAMI IN ORGANIZACIJAMI V OBČINAH MEŽIŠKE, DRAVSKE IN MISLINJSKE DOLINE«

MARJANA KAMNIK

Projekt » Sodelovanja z institucijami in organizacijami v občinah Mežiške, Dravske in Mislinjske doline« smo pričeli izvajati z občino Mežica.

Na dan praznovanja kulturnega praznika smo organizirali skupno prireditev »Odprta vrata občini Mežica« in izdali skupno glasilo. Odprli smo likovno razstavo akademskega slikarja Štefana Marflaka.

» V očeh ti žar peči kot zlat je cvet«
(dr. Franc Sušnik)

V programu pa so sodelovali: Ajda Vasle, Gorna in Lovski oktet. Nagovoril nas je župan gospod Janez Praper, recenzijo pa je pripravila Simona Javornik.

Bilo je lepo.

To sodelovanje je bila prva izkušnja načrtovanega projekta. Lahko rečemo, da bogata; predstavili smo življenje in delo zainteresiranim institucijam, organizacijam in posameznikom, se družili na različnih prireditvah v skupni organizaciji in sodelovali, se spoznali, utrdili verzi, ponovno vzpostavljali in vzpodbujali primarno socialno mrežo.

Sodelovanje po projektu nadaljujemo z občino Muta. Izkušnja je torej pokazala, da je bila odločitev prava. S projektom torej želimo, da informacija o življenju in delu v Koroškem domu starostnikov na nevsiljen način pride v čimveč domov sodelujoče občine, zato je naš predlog predstaviti projekt v občinskem glasilu. Poznavanje življenja in dela v domu bo morda kdaj komu pomagalo, da odločitev za odhod v dom ne bo tako boleča.

Z občino Muta dobro sodelujemo. Projekt »Razveselimo starejše«, ki ga izvajamo skupaj s skupino učencev osnovne šole Muta, pod vodstvom socialne delavke gospe Marije Lisec, poteka že osmo leto. Lansko leto smo ga prijaviли za Naj projekt leta, ki ga razpisuje Mladinski svet Slovenije.

Srečanje, ki ga ob koncu leta organizira gospa Gracej in sodelavke Karitas Muta, je postalo tradicionalno.

Gospod Helbl že nekaj let skrbi za učinkovito sodelovanje z društvom invalidov.

Po nekaj letih, ko sta pri nas že razstavljala slikarja Repnikova, bomo na Srečanju s sorodniki ponovno odprli njuno razstavo in verjamemo, da bo o skupnem projektu v medije pisala spoštovana gospa Tončka Repnik na način, ki je samo njen.

Tu so še gospe, ki so vključene v program javni del z Mute in so nepogrešljive...

In še bi lahko naštevali.

Verjamemo, da sodelovanje ne bi bilo tako učinkovito, če ne bi sodelovanja podpiral občinski svet in župan občine Muta, gospod Boris Kralj.

Hvala v imenu vseh stanovalcev našega doma še posebej vaših občanov.

**»Večji kot je otok znanja,
daljša je obala čudes.«**

Ralph M. Sockman

SUPERVIZIJA – ZNANJE ZA RAVNANJE TUDI ZA STROKOVNE DELAVCE V KDS ČRNEČE

Supervizorka MARINKA LAMPREHT

Foto Marinka

Supervizija – »pogled od zunaj«

»poklicna refleksija«

» proces razmišljanja o te, kako opravljamo svoje poklicno delo, ki vezano na delo z ljudmi«

V poklicnem delu z ljudmi se profesionalci srečujemo z različnimi življenjskimi obremenitvami, ki lahko odločilno vplivajo na naše delovne zmogljivosti in imajo tudi neugodne posledice na lastno zdravje in psihofizično počutje.

Ugotovitve stroke so, da poglobljeno delo z ljudmi v različnih življenjskih stiskah (in starostno obdobje je pogosto ena od življenjskih stisk) potrebuje in zahteva neprestano preverjanje svoje poklicne vloge in skrbi za lastno poklicno kompetenco.

Supervizija je po Zakonu o socialnem varstvu priznana kot metoda v sistemu socialnega varstva in tako imajo strokovni delavci možnost, da supervizijo koristijo in uporabijo kot obliko pomoči za kvalitetnejše opravljanje dela in osebni razvoj.

Namen supervizije je v prvi vrsti omogočiti strokovnim delavcem učni proces, jim pomagati do njihovih lastnih, izvirnih rešitev problemov, s katerim se srečujejo pri svojem delu. Namen supervizije je prav tako omogočanje učinkovitega in pravočasnega prepoznavanja stresa in tako preprečevanje nepotrebnega izgorevanja. (»burn-out«)

Supervizija ni nadzor, ni kontrola, je le možnost in priložnost, da se strokovni delavec nauči povezati pridobljeno znanje in praktične izkušnje. Je izredna priložnost za učenje o tem, kako pridobljeno znanje prenašati v prakso, kar pa omogoča učinkovito in avtonomno opravljanje poklica.

Pomembna naloga supervizije je iskanje in spoznanje poklicne identitete (kdo sem, kaj delam, kako delam, kaj znam, kaj se želim naučiti, kako sem zadovoljen s svojim delom, kdo ali kaj me podpira, ovira, kako premagujem ovire...?)

Vodstvo KDS v Črnečah jo omogočilo supervizijo zainteresiranim strokovnim delavcem in sodelavcem. Po uvodni predstavitvi supervizije kot učne in podporne metode za poklicno in osebno rast sta bili v domu oblikovani dve supervizijski skupini (skupina medicinskih sester in skupina negovalk).

S kolegico Ireno Pudgar ugotavlja, da so se vsi vključeni odločili po temeljitem razmisleku in z velikimi pričakovanji, predvsem pa z voljo in pripravljenostjo spreminjati sebe (in zagotovo se potem spremenijo tudi drugi in svet). Vsi vključeni v obe supervizijski skupini

sprejemajo svoj del odgovornosti in tveganja za učenje, rast in spremembe pri sebi in v skupini.

Verjameva, da bo proces spreminjanja razpoloženja in občutka kompetentnosti, učinkovitosti in samospoštovanja napredoval in vključenim omogočal uspešno spoprijemanje s pomembnimi življenjskimi dogodki v njihovem poklicnem in osebnem življenju.

Obe v supervizijo kot metodo za učinkovito profesionalno delo verjameva in jo z navdušenjem prinašava v dom tudi z mislijo: »Nikogar ne moreš nič učiti, lahko mu samo pokažeš, da bo sam odkril.« (Galilei). To pa je tista velika priložnost učenja supervizije, ki privede do dragocenega spoznanja: »Izobrazba ni pomnjenje. Je vedenje, kje poiskati, kar želiš vedeti; je vedenje, kako uporabiti novo znanje.« (William Feather)

ROJSTNI DNEVI

Januar:

Praznovalo je 26 stanovalcev

5.1. – 93 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Antonija Plešej

1.1. – 91 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Vasiljko Markovič

80 let v tem mesecu sta praznovala gospa Albina Črešnik in gospod Nazif Ogřeševič
70 let pa Martina Repnik

Februar:

Praznovalo je 24 stanovalcev

10.2. – 97 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Rozina Hovnik

19.2. – 92 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Jaroš Kotnik

27.2. – 93 let je praznovala Rozina Avbelj
14.2. – 91 let je praznovala gospa Marija Mori
11.2. – 80 let je praznoval gospod Škratek Valentin

foto sken

Marec:

Praznovalo je 23 stanovalcev

5.3. – 98 let je praznoval najstarejši stanovalec v domu, gospod Janez Kališnik
18.3. – 96 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa Marija Imenšek
7.3. – 95 let je praznovala gospa Matilda Pušelj
15.3.- 92 let je praznovala gospa Sofia Brunader
13.3.- 91 let je praznovala gospa Rozina Šatur
80 let v tem mesecu je praznovala gospa Marija Meh

April

Praznovalo je 27 stanovalcev

29.4. – 95 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Berta GEROLD
3.4. – 87 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem domu, gospod Rudolf Grubelnik
2.4. – 93 let je praznovala gospa Mara Glušič
14.4. – 90 let je praznovala gospa Helena Sterkuš

foto torta

Maj

Praznovalo je 25 stanovalcev

16.5. – 90 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa Ivana Stravnik

24.5. – 86 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu, gospod Ferdinand Blaznik
70 let sta praznovala, gospa Marjeta Zorec in Anton Pečoler

Junij

Praznovalo je 26 stanovalcev

9.6.- 91 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa Marjeta Krumpačnik

5.6. – 81 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu, gospod Anton Ketiš

24.6. – 90 let je praznovala gospa Amalija Knapič

80 let je praznovala gospa Marija Brodner

NAGRADNO ŽREBANJE

Januar

Katera gospa je bila Slovenka leta 2005?

Od 41 odgovorov so bili izžrebani:

1. gospod OŠLOVNIK Stanko
2. gospa HRASTEL Viktorija
3. gospa SMOLINGER Katarina
4. gospod RAMŠAK Viktor
5. gospod ŠAVC Anton

Februar

Kateri novi projekt smo začeli izvajati v našem domu?

Od 40 odgovorov so bili izžrebani:

1. gospa SRČIČ Vida
2. gospa ŠTAHER Marija
3. gospod SOJNIK Marko
4. gospod BOŽIČ Mirko
5. gospa KOČIVNIK Katarina

Marec

Koliko medalj so naši športniki osvojili na zimskih olimpijskih igrah?

Od 47 odgovorov so bili izžrebani:

1. gospa HRASTEL Viktorija
2. gospa GERHOLD Kristina
3. gospa SRČIČ Vida
4. gospa GREŠOVNIK Marija
5. gospa STRMŠEK Elizabeta

Maj

Kdaj je mednarodni dan rdečega križa?

Od 48 odgovorov so bili izžrebani:

1. gospod ČERENAK Dominik
2. gospa KLANČNIK Ljudmila
3. gospa KLANČNIK Antonija
4. gospa MEŠELJ Terezija
5. gospa ŠTAHER Marija

Junij

Kdaj je bil svetovni dan brez tobaka?

Od 59 odgovorov so bili izžrebani:

1. gospa ROTOVNIK Ana
2. gospod ONUK Ivan
3. gospa MIHELIČ – ZAVEC Stanislava
4. gospod URŠEJ Roman
5. gospod PLIBERŠEK Janez

» ZA DVA GROŠA FANTAZIJE
V ŽEPU MORAŠ IMET,
PA ŽE DELAŠ COPRNIJE,
DA VSE LEPŠI JE TA SVET.
ŠE V DEŽJU TI SONCE SIJE,
ZVEZDE KLATIŠ DOL Z NEBA.
ZA DVA GROŠA FANTAZIJE
- TUKAJ SREČA JE DOMA.

(Frane Milčinski-Ježek)

NOVE DEJAVNOSTI

IZLET PEVCEV IN PROSTOVOLJCEV V ŠENTJUR, 10.3.2006

MANCA JAVORNIK

Kljub deževnemu vremenu smo se veseli in polni pričakovanj ob 8. uri zjutraj zbrali pred Koroškim domom starostnikov, od koder nas je na pot proti Šentjurju popeljal lep nadstandarden avtobus, z nam že znanim šoferjem.

V Šentjurju smo obiskali dom starostnikov, kjer so nam pripravili prisrčen sprejem.

Pot smo nadaljevali do Ponikve, kjer se nahaja rojstna hiša blaženega Antona Martina Slomška. V gornjem delu se nahaja dvorana, kjer smo prisluhnili predstavitvi Slomškovega življenja od rojstva leta 1800 pa vse do smrti 1862; življenjska pot pa je nazorno prikazana tudi v štirih spominskih sobah. V kletnih prostorih je tudi soba za okrepčilo, kjer nam je župnik Miha Herman postregel kavo in čaj.

Zaključili smo z ogledom cerkve Sv. Martina na Ponikvi, ki je bila zgrajena v 18. stoletju.

Na poti proti domu smo se ustavili še v gostišču AERODROM, kjer nas je pričakala bogato obložena miza.

Ob tej priložnosti se lepo zahvaljujemo vodstvu doma za prekrasen izlet.

SREČANJE PROSTOVOLJCEV KOROŠKE

MARJANA KAMNIK

Ob dnevu mladih prostovoljcev smo na srečanje v našem domu povabili prostovoljce Koroške, vse, ki se kakor koli in kjer koli vključujejo v prostovoljno delo.

Na srečanju nas je pozdravil gospod Živko Pregelj, član upravnega odbora Slovenske filantropije in izrekel pohvalo in zahvalo vsem prostovoljcem za čas, ki ga namenjamo prostovoljnemu delu.

Srečanje smo povezali s koncertom angleške pevke Shirley Roden.

Shirly je v našem domu že nastopila, takrat v duetu z Merigold Verity, tokrat je nastopila sama.

Prostovoljci Koroške so skupaj z našimi stanovalci sprejemali energijo in jo oddajali.

Prostor je bil poln pozitivne energije.

Po koncu je organizatorica Shirliyininih koncertov, gospa Vesta Vanell zapisala:

»Po moji oceni je bil to najbolj uspeli koncert na Koroškem v tem času.

Želim Vam še obilo uspehov in zadovoljstva pri Vašem delu. Ustvarili ste resnično DOM za starostnike, čudovito vzdušje, v katerem Vaši varovanci resnično živijo svoja zadnja leta na tem planetu – in ne životarijo.«

Še ena dejavnost, ki jo bo vredno nadgrajevati.

» ČE POGOSTO IN VELIKO DELIŠ Z DRUGIMI, ČE SE ZAVEŠ, DA JE VSAJ EN ČLOVEK ZARADI TEBE LAŽJE ŽIVEL – POMENI, DA TI JE USPELO.«

Stanovalec TONE SUŠNIK – O KONCERTU

Kar iznenada je planil med nas Zeleni Jurij; že kak dan pred njegovim godovanjem. Narava se je odela v zeleno opravo v vseh zelenih niansah: breza blago zeleno počesana, smreka v zimzelene, jelka se na novo odene, hrast je kodrogrivi razkuštran. Narava čudovito niansira v zeleni barvi.

Ta dan je bil posvečen prostovoljcem. Šopek je bil pisan in nežen. Spletla ga je gospodična Shirley Roden iz Londona, ki pa sedaj živi deželi Zelenega Jurija in pisanic – v Župančičevi Beli krajini. Pela je v angleščini pa tudi v slovenščini. Z lirsko občutnostjo je najprej zaplavala med poslušalce prekmurska Vsi su vejnci bejli, vsi su vejnci bejli. In že smo bili med koroškimi Slovenci Rož – Podjuna – Zila, venec treh dolin. Po angleških pesmih so spet sledile slovenske. Vrstnega zaporedja ne bi znal obnoviti. Pa niti ni bistveno.

Med njimi je izredno doživeto zapela Prešernovo pesem Luna sije, kladvo bije ... pa O nesreči pod Mangartom in o poti na Veliko planino.

Je bila čudovita harmonija pesmi in petja.

Morda vsakemu ni ustrezal celotni pevski šopek. Nekateri živijo s stereotipom: petje, dirigent, harmonika. »Nocojšnji« večer je bil kot miren tok, rahlih igrivih valčkov.

Gospa hvala!

In hvala prijateljici in menedžerki Vesti.

Stanovalka MARIJA GOSTENČNIK – O KONCERTU

»Prireditve v našem domu z veseljem obiskujem, če mi le zdravje ne ponagaja.

Koncerta sem se z veseljem udeležila, kajti skromnost in dobrot ter nežen obraz, vse se je odražalo v njenem petju. Zapela nam je tudi nekaj slovenskih pesmi, kar mi je bilo še posebej všeč.

V domu je pela prostovoljno, vendar smo ji v zahvalo podarili košarico jabolk, ki jih ima še posebej rada. Lahotno gibanje po odru ob prepevanju meje spominjalo na lahno valovanje morja.«

V spomin na njeno čudovito petje in plesanje se mi je utrnila tale misel:

Tam daleč v daljavi,
se sveti en žarek,
se vedno iskri.

ŠLI SMO NA DOPUST – NA MORJE

MAJA MAROŠEK

Vodilni v našem domu so se odločili, da našim stanovalcem omogočijo 4 dni dopusta v Izoli. Ker so potrebovali spremljevalke, sem se javila, da grem z njimi. Šlo nas je osem; dve spremljevalki Mira in jaz ter šest stanovalk; gospe Antonija, Marija, Urška, Frančiška, Zofija in pa moški predstavnik gospod Peter, saj veste, da ne bi bilo dežja.

Priprave so stekle in dan pred odhodom smo že vsi mrzlično pakirali. Končno je napočil dan, ko smo odšli. Bila sem vznemirjena (saj je bila zame to ena nova izkušnja) in hkrati vesela, saj bom tako bolje spoznala naše stanovalce.

Vse štiri dni smo se veliko družili, se spoznali, sončili, plavali, hodili na sprehode. Zvečer smo se posedli v hotelskem baru, naročili pijačo, peli in si pripovedovali šale ter se zabavali do poznih ur.

Pripovedovali smo si, kaj smo doživeli čez dan. Najbolj mi je bilo všeč, ko je gospa Urška pripovedovala, kako sta z gospo Antonijo šli peš v mesto. Ker je do mesta še kar daleč, naša gospa Urška pa hiperaktivna, so gospo Antonijo začele boleti noge. Ker je gospa Urška želela obiskati še eno trgovino s kristalom, je gospa Antonija prosila, da se vsede v enega izmed

lokalov, ona pa bo za deset minut nazaj. Kaj mislite, zunaj je žgalo sonce, gospe Antoniji je bilo vroče, gospe Urške pa od nikoder. No, po 30. minutah se je le prikazala in ker je opazila, da je gospa Antonija utrujena je poklicala Taxi in peljali sta se do hotela. Seveda je gospa Urška še enkrat odšla v mesto v Merkator, ker je nekaj pozabila.

Občudujem jo, da je še tako aktivna pri svojih 89 letih, res vsa čast. Takšni in podobni pripetljaji so se dogajali vse 4 dni. Sploh si nisem predstavljala, da se lahko imam s starejšimi ljudmi tako lepo.

Kot vse lepo je tudi naš dopust hitro minil in prišel je dan, ko smo se s težkim srcem, pa vendarle s prijetnimi občutki in spomini poslovili od Izole. Med mano in temi oskrbovanci še posebej z gospo Poprask in gospo Bukovec se je spletla ena posebna vez, ki jo bomo utrjevale še naprej. Občutek imam, kot bi dobila dve novi babici, onidve pa vnučko. Za mene je bila to tako lepa izkušnja, da si želim še več takšnih izletov in druženj.

Foto sken

Stanovalka MARIJA POPRASK– O MORJU

Imeli smo se prekrasno in tudi vreme je bilo lepo. Kopali so se v notranjem bazenu, se sprehajali, zvečer pa zabavali ter prepevali. Posebej mi je bil všeč sprejem v Domu starejših v Izoli in način s katerim smo bili pričakani. Stanovalci doma v Izoli so nas bili veseli. Hvaležna sem vsem pristojnim v domu, da so nam omogočili poleg vsega tudi oddih na morju.

DOŽIVLJAJSKI TABOR

Marjana KAMNIK

»Tabor« na Centru šolskih in ob šolskih dejavnosti na Ajdi v Libeličah, je poskus nove dejavnosti v Koroškem domu starostnikov.

Glavni namen tabora je bil vzpostavljanje, negovanje in ohranjanje temeljnih med osebnih odnosov med stanovalci, njihovimi sorodniki, prostovoljci in zaposlenimi.

Tabor smo vsebinsko zasnovali tako, da je vzpodbudil in omogočil pretok bogatih življenjskih izkušenj, znanj in vedenja, modrosti in strpnosti v odnosih.

Ustvarili smo priložnost, v kateri so vsi udeleženci imeli priložnost ponuditi sebe in ustvarili občutek, da je vsak vreden vsega spoštovanja.

Že na začetku smo medsebojno naklonjenost in pripadnost »potegnili« in spletli v mrežo prijateljstva.

Rdeča nit tabora je bila igra »Skriti prijatelj«. Na začetku ni kazalo, da bi se lahko razvil, pa se je!

Srečanje z zanimivo gostjo Olgo Emeršič je dalo vsebino našemu taboru.

In po tem zabava. Kresna noč je imela svoj čar. Praprotovo seme je imelo čarobno moč, poleg tabornega ognja, zvokov Milanove kitare in Mancine harmonike.

Pozno ponoči oziroma že v jutru pa smo vendarle morali po malo energije za naslednji dan. Zadnji so bili prvi, ker bi bilo »škoda« zamuditi sončnega vzhoda in svežine jutra. Po jutranji kavi, sprehodu in zajtrku so nastali kamenčki prijateljstva. S »to« in »tako« energijo so imeli posebno sporočilo in svojo ceno. Prejeli so jih stanovalci in delavci, ki so ostali v domu.

V času, ko v domu razstavlja lesoreze gospod Marošek, je bil zanimiv gost tabora.

Potem še odkrivanje skritega prijatelja, himna tabora in zaključek.

Na koncu smo podelili vsak svoja opažanja, vtise in stališča.

Udeleženci smo vzpostavili odkrit dialog, vsi smo se nekaj naučili, predvsem pa doživeli enkrat in neponovljiv dogodek.

Tabor je izpolnil vsa pričakovanja, še več, stanovalci, prostovoljke in zaposleni smo postali prijatelji.

Posebno nit na taboru so ustvarjale prostovoljke, voditeljice prijateljskih skupin. Zopet se je potrdila misel, da naše prijateljske skupine v domu vodijo res pravi ljudje.

Ostali so spomini in trdnejše vezi.

Ivo Andrič je zapisal: »Življenje nam vrača tisto, samo tisto, kar dajemo drugim«.

Iskrena hvala dragi prijatelji!

Stanovalka MARIJA POPRASK – O TABORU

»Kar je bilo pa nepozabno, je bilo to taborjenje na Ajdi, tam mi je bilo pa najlepše, imeli smo lepe igre, petje in glasbo ob ognju na kresni večer«.

TABOR PRIJATELJSTVA MARIKA PAAR

Kako siv bi bil tok našega življenja, če ne bi bil prepleten s prijateljstvom, smo še posebej občutili na našem prvem taboru. V petek, 23. junija, po kosilu smo se zbrali vsi udeleženci

tabora v domski jedilnici. Marjana nam je še enkrat razložila potek našega dvodnevne družjenja. Izpolnili smo anketne liste, pobrali prtljago ter se odpeljali na doma Ajda nad Libeličami, našemu druženju naproti. Po namestitvi v domu smo se okrepčali z dobro kavico in slastno potico. Začeli smo z »uradnim delom«. Spletli smo mrežo prijateljstva, vsak je dobil svojega skritega prijatelja. Gospa Olga Emeršič nam je pripravila čudovito predavanje. Pogovarjali smo se o času, prijateljstvu, ljubezni do samega sebe in do drugih ter o osebnih pričakovanjih. Gospa Lizika je pripomnila na to temo, da je boljše, če ničesar ne pričakuješ in kadar se ti potem kaj lepega zgodi, si toliko bolj vesel.

Večerja je bila odlična. Zanj sta poskrbela Janko in Srečko. Pri tabornem ognju nam je nekaj svojih pesmi zaigral naš znani Korošec, Milan Kamnik. Neutrudni muzikant, naša Manca je igrala na harmoniko, vsi ostali pa smo ji pomagali s petjem. Nihče ni bil utrujen ali zaspan, zato se je naše druženje zavleklo do druge ure zjutraj.

Pa saj še potem nismo mogli dolgo zaspati.

Drugo jutro, po dobrem zajtrku, sva z Miro pripravili prostor in ves material za barvanje kamnov. Lepo je bilo opazovati naše stanovalce, kako so potrpežljivo in z veseljem barvali in okraševali kamenčke, ki smo jih poimenovali »kamenčki sreče in prijateljstva«. Te so potem lahko ponesli svojim prijateljem in sorodnikom. Gospod Marošek nam je veliko zanimivega povedal in pokazal, kako nastajajo njegove umetnine iz lesa.

Koliko smeha je bilo pri ugibanju skritega prijatelja. Zapeli smo še nekajkrat našo himno, ki so jo zelo uspešno spesnile Mateja, Maja in Manca. Super!

» IZ DOMA ČRNEČE SMO PRIŠLI,
DA TABOR IMELI BI TU.
VESELI SMO PELI, HODILI,
DELALI RAZNE STVARI.

**POJDI Z MENOJ NA TABOR VESEL,
LEPO JE TUKAJ, SE FAJN BOŠ IMEL.
POJDI Z MENOJ NA TABOR VESEL,
SREČEN DOMOV BOŠ ŠEL.**

MREŽO PRIJATELJSTVA STKALI
SKRITI PRIJATELJI »BLI«
SMO PILI, JEDLI, PLESALI
V ČARU KRESNE NOČI.

**POJDI Z MENOJ NA TABOR VESEL,
LEPO JE TUKAJ, SE FAJN BOŠ IMEL.
POJDI Z MENOJ NA TABOR VESEL,
SREČEN DOMOV BOŠ ŠEL.«**

(Melodija Tri planike)

Po dobrem kosilu smo krenili proti domu. Vsakomur je bilo žal, da se je naše druženje prehitro končalo. Želimo, da bi se taki tabori še dogajali. Za to se moramo zahvaliti naši Marjani, ki je srce takih dogajanj, pa tudi na vodstvo našega doma ne smemo pozabiti, saj so nam omogočili, da so se naše prijateljske vezi še dodatno okrepile. Hvala vsem udeležencem tabora za male pozornosti, prijazne besede, za lepo preživet tabor, predvsem hvala za pristrčno prijateljstvo!

Naj zaključim z lepo mislijo, ki sem jo nekje prebrala:« Prijateljstvo je bogastvo, ki se ne prodaja in ne kupuje, temveč daruje!«

VSAKEGA ZAMUJENEGA TRENUTKA JE ŠKODA

MATEJA ERJAVEC

S stanovalci smo se za dva dni odpeljali na tabor na Ajdo.

Meni osebno so taka druženja izven zavoda všeč zato, ker smo oboji – delavci in stanovalci v drugi vlogi. V zavodu tudi na nas prostovoljce gledajo stanovalci bolj kot na delavce. Lažje smo si bližje v drugem okolju, oblečeni v civilno obleko.

Zanimivo je tudi, da so stanovalci izven zavoda drugačni, bolj odprti in sproščeni. Najbolj zanimiv mi je bil Breznikov Franci, ki tukaj v domu veliko časa počiva, leže v postelji. Ko smo prispeli na Ajdo, je Franci kakor oživel: hodil je, gledal okoliške hribe, nič ga ni dušilo in tak je bil oba dneva. Vem, da ga je okolje spominjalo na dom in mu dalo neverjetno energijo. Zelo zanimiva je bila tudi gospa Strmšek Elizabeta, ki je brez prestanka hodila, predvsem pa prepevala. Vse pesmi zna in pozna in repertoarja nam ni zmanjkalo. Ko smo bili že vsi, res čisto vsi utrujeni in bi najraje odšli spat, je ona ponavljala:« Saj spali bomo pa doma! Danes je pa veselica.« Še ko je ležala v postelji in se je Jasmina mimo nje vzpenjala na nadstropno posteljo, je zapela:« Pa po lojterci gor, pa po lojterci dol...«

Seveda sem ji jaz zjutraj to vrnila, ko sem jo zbudila ob 5. uri. Sem ji rekla, da je škoda spati, saj se zunaj dela lepo jutro. Nasmehnila se je in vstala. Ko pa nas je nekaj stalo pred Ajdo in smo gledali prelep sončni vzhod, je gospa Strmšek rekla: »Res bi bilo škoda zamuditi tako lepe trenutke.«

Zaradi takih in podobnih izjav naših stanovalcev se tako intimnih trenutkov z njimi res veselim.

ZELENJAVNI VRT

NEVENKA KRANJC

Delavke vključene v program javnih del skupaj s stanovalci doma obdelujemo cvetlično, zelenjavni vrt.

Namenjen del njive smo najprej skupaj uredili, da smo lahko začeli sejati. Najprej smo nasadili rože, nato fižol, kumarice in nazadnje še jedilne buče. Povedati moram, da sem vesela, ker nam vrt tako lepo uspeva.

Rože z našega vrta so namenjene dekoraciji oddelkov, jedilnice ali pa si jih stanovalci lahko natrgajo za svojo vazo.

Vesela sem, da stanovalci pomagajo pri obdelovanju vrta in da si stanovalci sami naberejo pridelek. Če sami ne zmorejo, jim želimo naberejo delavke vključene v program javnih del.

NAŠ VRT Z ZDRAVILNIMI ZELIŠČI

LILJANA RIŽNIK

V letošnjem letu 2006 smo se v našem Domu odločili, da bomo gojili zdravilne rastline, imeli svoj zeliščni vrt.

Z zdravilnimi rastlinami utrjujemo zdravje, preprečujemo razne bolezni, lahko pa z njimi tudi marsikatero bolezen pozdravimo.

Zelo pomembno je vedeti, kdaj se zdravilna zelišča nabirajo in kako se pripravljajo.

Nabiramo cvete, liste, stebila, gomolje in korenine ali pa celo rastlino. Najkrajša in najcenejša pot do nje pa je, da jih gojimo na svojem vrtu ter naberejo in pripravimo sami. To pa je našim stanovalcem v veliko veselje saj se na zelišča spoznajo, z veseljem sadijo, sejejo, pa tudi vsa ostala dela na zeliščnem vrtu jim gredo zelo dobro od rok. Res je, da pridne roke marsikaj store.

Zdravilni učinki nekaterih rastlin, ki smo jih sadili in sejali so:

AJBIŠ – grlo, kašelj, mehur, pljuča, želodec, žolč

KAMILICA – hemoroidi, izpuščaji, jetra, krči, lišaji, mehur, oči, prebava, rane, trebuh, vetrovi, vnetje, želodec, ženske bolezni, živci

MATERINA DUŠICA – kašelj, mehur, pljuča, želodec, ženske bolezni, živci

MELISA – glavobol, jetra, krči, migrena, nespečnost, prebava, srce, trebuh, uho, zobje, želodec, živci

MAJARON – astma, božjast, koža, krči, protin, revma, srce, trebuh, uho, zobje, želodec, živci
Uporabljamo čaje, mazila, obkladke ter sirupe.

Sadike so prinašale tudi delavke Doma z željo, da bi se jih posluževalo čim večje število stanovalcev.

Skrbne roke stanovalcev urejajo gredice ter skrbijo za kvalitetno rast zdravih rastlin.

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE

JOŽEF IN MARIJA ALI VEČERNA ŠOLA ZA ŽENE

MARJANA KAMNIK

Dramska skupina Kulturnega društva Črneče se je letos predstavljala s komedijo Jožef in Marija ali Večerna šola za žene, pisatelja Vinka Moderndorferja in režiserja gospod Francija Kotnika.

Jožef in Marija je vesela prigoda zamenjav. Marija, soproga uspešnega obrtnika Francija, junaka osamosvojitvene vojne pričakuje doktorja francoščine. Ker se prej ni mogla izobraževati, želi čimprej nadoknaditi vse zamujeno. Naglo konča prepir s sosedo in hiti odpirati uglednemu doktorju, ki zvoni pri vhodnih vratih. Možakar se ji zdi nekam nenavaden, a vseeno se lotita zadeve, ki pa se začne zelo čudno zapletati. Še sreča, da Slovenci radiu pojemo.

Predstavo je organizirala gospa Valerija Skutnik, igralci pa so stanovalce, njihove sorodnike in zaposlene nasmejali do solz.

Navdušeni smo ugotovili, da si takih in podobnih predstav še želimo.

KULTURA PITJA ČAJA

Kdaj pijemo kateri čaj, kako ga pripravimo in kako ga pijemo, nas je na čajanki učil poznavalec čajev in kulture pitja čaja gospod Peter Murko.

BABICE IZ SELNICE OB DRAVI

MIRA VAVČE

Babice so nas ponovno do solz nasmejale. Program, ki so ga pripravile, je bil zelo razgiban, s pesmijo in skečem.

LJUDSKI PEVCI UP IZ SELNICE OB DRAVI MIRA VAVČE

Nastop te skupine nam je polepšal dan. Z njimi smo prepevali in na koncu tudi zaplesali.

Stanovalka PIRC FRANČIŠKA – O KONCERTU

Dve leti sem stanovalka doma v Črnečah, kar je skupno vsem, da preživljamo zadnja leta v domu. To spremembo pa zopet doživlja vsak po svoje. Jaz sem se na to pripravila in lažje mi je kot tistim, ki so morali nenadoma zapustiti vse, za kar so se vse življenje pehali.

V našem domu so usposobljeni, prijazni ljudje, ki naše življenje popestrijo z različnimi prireditvami. Ena od teh je bila, ko so nas obiskali Ljudski pevci iz Selnice. Skupaj smo se smejali, veselili ter zaplesali ob njihovi narodno – zabavni glasbi.

V mladosti sem zelo rada prepevala ljudske pesmi in glasba mi je zelo pri srcu. Tudi sedaj v domu v skupini večkrat zapojemo in takrat moje misli bežijo v mladost, v tista mlada leta prežeta s pesmijo in plesom.

ŠEMPETERSKI ŠOPEK

Na pobudo gospe Marine Roger so pri nas prvič nastopali harmonikarji z imenom »Šempetrski šopek«. Program so izvedli skupaj z ravenškimi koledniki.

ROTARY KLUB SLOVENJ GRADEC

MARJANA KAMNIK

Slovenjgraški Rotary klub je že drugo leto zapored našim stanovalcem pripravil kulturno zabavno prireditev. Stanovalce je nagovoril ter predstavil delovanje in poslanstvo kluba gospod Alfonz Naberžnik, sicer tudi predsednika sveta zavoda našega doma in podžupan občine Dravograd.

Program so oblikovali pevci mislinjskega okteta in folklorna skupina Rej iz Šmartna pri Slovenj Gradcu.

DELAVNICA PEKA KRUHA

KATJA MERKAČ

V mesecu marcu smo izvedli že drugo delavnico; tokrat peko kruha, na pobudo socialne delavke Marjane Kamnik. Po peki peciva smo v našem domu pekli tudi kruh. Pripravili smo vse potrebne sestavine za pet različnih vrst kruha: rženega,, koruznega, mlečnega, rozinovega, polnozrnatega in belega.

Stanovalci so skupaj z voditeljicami skupin, spretno zamesili kruh, nato ga skrbno dali vzhajat, iz vzhajanega testa pa oblikovali hlebčke, ki smo jih spekli v kuhinji.

Navdušenje je bilo veliko, tako med stanovalci kot med zaposlenimi.

Naslednji dan smo v jedilnici pripravili pokušino, tako da so stanovalci in zaposleni lahko videli in okusili slasten kruh, pripravljen s pomočjo stanovalcev in pečen v domski kuhinji.

PUST

IVICA PERUŠ

Praznovanje pusta je star običaj in je globoko zakoreninjen v našo kulturo, in se ga vsako leto znova veselimo. Vabilo za pustovanje se je glasilo: »Vabljeni na tradicionalno pustovanje; zabavali in zaplesali boste lahko ob zvokih žive glaske, najboljše in najlepše maske pa bodo nagrajene!«

Vse skupaj se je dogajalo tako:

Skupina delavcev maskirana v Mehikance je od 9.30 do 10.30 naredila svoj obhod po celotnem B oddelku, tako da so nepokretni stanovalci videli maskare tudi v živo. Spremljal jih je muzikant Dejan s frajtonarico. Ostale maske, skupinske in posamezne in nemaske smo jih medtem med zabavanjem pričakali v jedilnici doma, ki smo si jo prej pustno okrasili, mize pa obložili s krofi in pijačo.

Tako se je skupina Mehikancev pridružila Rdeči kapici, Elektro servisu, Mucam, Mušnicam, Haremu, Zdravniški ekipi z bolniki, Kolinarjem, Nogometni ekipi in športnikom in Olimpijcem.

Vsaka skupina se je posebej predstavila, maska kolinarjev pa je zaigrala še skeč na temo kolin. Med vsem tem dogajanjem smo veselo zaplesali. Tričlanska komisija je imela težko

nalogo pri izbiri najboljše maske, tako da smo bili na koncu vsi namaskirani nagrajeni. Celotno zabavo je povezovala prostovoljka Olga, ki je vmes povedala še kakšen vic in tudi zapela. Skoraj tri ure je trajala zabava, kar pa je bilo seveda premalo, da bi vsaj malo odgnali zimo. Se bomo drugo leto bolj potrudili.

ODPRTJE RAZSTAVE LIKOVNIH DEL MATEVŽA ŠUMAHA IVICA PERUŠ

Kot likovni gost je g. Šumah pri nas letos razstavljal že petič. Rodil se je v Belšaku nad Pliberkom, doma pa je na Ravnah, torej trden Korošec. To kaže večinoma v svojih delih, saj pri nas najraje razstavlja stare kmečke hiše in kašče. S tem sodi v tisto vrsto ravenških slikarjev, ki so največ pripomogli k ohranitvi podobe naše ljudske arhitekture na slovenskem koroškem.

Gospod Šumah je član društva Koroških likovnikov in se rad udeležuje slikarskih kolonij po celi Sloveniji.

V kulturnem programu je sodeloval MPZ Viharnik iz Mežice in gospod Čepin s harmoniko. Razstavo je odprl direktor in se razstavljalcu zahvalil za pripravljenost razstavlјati v našem domu, pevcem in harmonikašu pa še za eno čudovito popoldne.

PRAZNOVANJE DNEVA ŽENA IN MATERINSKAGA DNEVA IVICA PERUŠ

Praznovanje teh praznikov v mesecu marcu poteka v organizaciji Društva invalidov Dravograd oz. Ženskega pevskega zbora, ki deluje pod njegovim okriljem.

Ker pa je to že tradicionalno in poteka neprekinjeno več kot deset let, je prav, da o ŽPZ DI Dravograd napišemo nekaj več.

V prvotni obliki je bil to kvartet, ki je prvič uspešno nastopil leta 1980 v hotelu Košenjak in istega leta tudi v našem KDS Črneče. Na željo pevk iz kvarteta in pripravljenih novih kandidatk je nastal ŽPZ, vlogo predsednika zbora pa je prevzel g. Ivan Fišer in s tem prevzel skrb za izvajanje njihovega programa dela. Začetki njihovih nastopov so bili popestritev prireditev v organizaciji društva invalidov, kmalu pa so začeli nastopati tudi v občini in na reviji pevskih zborov od Pliberka do Traberka. V tem času so večkrat nastopili v našem domu, ki je kasneje nekaj časa bil tudi njihov pokrovitelj. V zahvalo je takrat ŽPZ v svoj program dela uvrstil dva nastopa letno v našem domu. Kasneje smo se dom in ŽPZ DI Dravograd dogovorili za en koncert letno sicer v mesecu marcu.

Tudi njihov letošnji program je bil skrbno pripravljen. Pevke so same pripravile šopke za naše stanovalke in tudi stanovalce. Te so po pestrem in živahnem programu, v katerem so nam zapele, zaigrale skeč, njihova mlada gosta zaigrala na frajtonaricah tudi same razdelile.

CVETNA SOBOTA

Sodelavke Karitas Koroške že nekaj let zapored na cvetno soboto obdarijo naše stanovalce s blagoslovljeno pisanko in snopom. Letos jih je blagoslovil dekan gospod Franc Linasi. Dogodek skrbno organizira gospa Marija Dolinšek.

IZLET K SV.NEŽI NA BRDINJAH

IVICA PERUŠ

Na željo stanovalcev, da nekoliko bolje spoznamo našo bližnjo okolico, je bil izbran cilj izleta cerkvica sv.Neže na Brdinjah.

Še v sredo dež, v četrtek, na dan našega planiranega izleta, je posijalo sonce. S kombiji smo bili ob 10. uri že na cilju. Večina nas je bila tam prvič in bili smo navdušeni nad videnim. Pot nas je vodila iz Dobrij preko Vrh, kjer je gostišče Neža in navzdol do cerkve.

Posebnost cerkve sv.Neže je, da stoji v kotanji (552 m n.v.) in jo popotnik ozre šele, ko pride do nje. Poleg cerkve je urejen prostor za piknike in rekreacijo: lesena hiška s streho, mize in klopi pod senco dreves, mreža za odbojko, goli za roket in nogomet.

Posedli smo se, kamor je kdo želel in si postregli s pijačo. Do 12. ure, ko smo bili dogovorjeno za sv.mašo z župnikom g.Bekom iz Raven, smo imeli prosto za druženje.

Nekateri so odšli na sprehod do gostilne Neža na Vrhah in so morali po poti premagati 100 m razlike v nadmorski višini ter si tam zaslužili kavo. Drugi so ostali, se zabavali s petjem in sprehajanjem po ravnini. Njim pa smo kavo postregli tam. Med mašo so naši trije »strokovnjaki« Srečko, Janko in Peter poskrbeli in naložili na žar »habice« in čevapčiče. Ni ga bilo med nami, ki ne bi užival ob teh dobrotah. Po odličnem kosilu in kratkem počitku

smo se šli še družabne igre. Bilo je smeha do solz, glavno nagrado sta si na koncu delila ga. Knap in g. Kremzer, ki sta premagala vso konkurenco, med njimi tudi g.direktorja. Za pevsko zabavni del pa se moramo zahvaliti Mancij, ki je s svojo harmoniko dajala takte našemu petju. Ker čas odhoda pride vedno, smo se tudi mi v popoldanskih urah veseli, siti in nekateri zagoreli od sonca odpeljali nazaj v Črneče.

Stanovalec JANEZ PLIBERŠEK – O IZLETU

Piknika pri sveti Neži se nas je udeležilo okoli petindvajset stanovalcev. Ob 12.uri smo imeli sveto mašo, katere sem bil še posebej vesel. Po maši pa smo imeli piknik. Hrane in pijače je bilo dovolj in tudi program je bil pester in zanimiv.

Lotili smo se vsega od sprehodov do družabnih iger, pa tudi za pogovore in petje je bilo časa dovolj. Imeli pa smo tudi zelo lepo vreme.

Bilo je zelo lepo. Vsi smo doživeli veliko lepih trenutkov, ki jih z besedami žal ne moreš opisati, to lahko le doživiš.

PRVI SAMOSTOJNI KONCERT – MEŠANEGA PEVSKEGA ZBORA DELAVCEV KOROŠKEGA DOMA STAROSTNIKOV

MARJANA KAMNIK

Že drugo leto smo v našem domu bogatejši za pevski zbor naših delavcev. Zaposleni in stanovalci smo lahko ponosni nanj. Naši pevci so najboljša popestritev domskih doživetij. Zahvala najprej dobrim pevcem, Ivici ki ji je uspel veliki met, povabiti in zbrati pevce v zbor, Mancij za vodenje in Mitji, ki je zboru vdihnil karakter.

Meseca maja se je zgodil prvi njihov samostojni koncert. Pevci so za svoj koncert predlagali glasbenega gosta Milana Kamnika, pridružila se mu je Mojca in Ravenski koledniki. Koncert je uspel! Še več, bil je boljši, kot smo želeli. Čestitke pevcem in korajžno na pot k višjim ciljem!

» MNOGI SI ŽELIJO ŽIVETI NA PLANINI, AMPAK SREČA IN RAST STA V TRENUTKIH, KO SE VZPENJAŠ.«

Pevka MAJA MAROŠEK – O PEVSKEM ZBORU

Odkar smo zvedeli, da bo v našem domu začel delovati pevski zbor, sem se odločila, da bom zagotovo pela v njem. Ker že od nekdaj rada pojem, sem bila zelo vesela, da bom lahko nekje potešila željo in veselje do petja. Naš pevski zbor šteje 15 članov.

Z vajami smo pričeli septembra 2004 in se že konec oktobra istega leta udeležili pevske revije socialnih zavodov Slovenije v Celju.

Z veseljem smo nadaljevali z vajami. Začeli smo nastopati na vseh večjih prireditvah v našem domu; letos, 18. maja, smo izvedli naš prvi samostojni koncert. Na koncert smo se vsi intenzivno pripravljali polni upov in zagona, da nam je uspelo priti tako daleč.

Moji občutki so bili tisti dan mešani z veseljem in kančkom treme. Po uvodnih besedah gospe Marjane in gospoda direktorja smo stopili na oder. Prvi pesmi je zagotovo prisostvovala trema, vendar sem se hitro umirila in se prepustila glasbi in petju, proti koncu pa sem bila že čisto sproščena in presenečena nad seboj, saj sem imela občutek, da pojem že od nekdaj, brez vsake treme. Na koncu sem bila vesela in ponosna nase in na sopevce, da smo se tako dobro odrezali.

Petje in glasba mi pomenita ogromno, nekakšno sprostitvev, veselje in druženje. Ker tudi sama pišem pesmi, si želim, da se naše druženje nadaljuje in morda se bodo tudi moje pesmi znašle med našim repertoarjem.

Upam, da bomo še naprej vzdrževali naša srečanja ter bogatili druge in sebe s petjem.

Stanovalka ANTONIJA BUKOVEC – O KONCERTU

Koncert mi je bil zelo všeč, uslužbenke so zelo lepo prepevale ob spremljavi kitare in harmonike. Posebej pa mi je bilo všeč petje Mojce in Milana Kamnika, ki je zapel prekrasne pesmi v koroškem narečju. Mojci želim, da bi uspela na Najstniškem festivalu v Izoli.

PEVSKI ZBOR STANOVALCEV NA SREČANJU V METLIKI IVICA PERUŠ

Letos je v Metliki potekalo že 13. srečanje pevskih zborov socialnih zavodov Slovenije. V Metliki je bil zato, ker je bil na 12. reviji zmagovalni zbor iz njihovega doma.

Naš mešani pevski zbor je letos že šestič sodeloval na tej reviji. Po nekaj tednih intenzivnih vaj smo bile članice in član pripravljeni za nastop. V Belo krajino smo se odpravili 3. junija že zgodaj zjutraj, kajti dežela zelenega Jurija je kar precej oddaljena od Koroške.

V Metliko smo prispeli z najetim kombijem ob deseti uri, ravno na uradni začetek kulturnega programa. Pozdravil nas je g. Toni Gašperič, ki je celotno druženje, program in za njim še pevsko revijo tudi povezoval – na njegov hudomušni način.

Vse prisotne zборе iz domov cele Slovenije je pozdravila direktorica doma Metlika, podžupan občine Metlika in predsednik skupščine Skupnosti socialnih zavodov Slovenije. Ob 11.30 se je začela revija. Potekala je v treh delih, to je z dvema zabavnima pavzama s programom, kjer smo spoznali belokrajnsko veselje, ples in pesem.

Naš pevski zbor Solzice je nastopil šele v zadnjem delu kot predzadnji od 27 gostujočih zborov. Pesem Rasti mi, rasti, travca zelena je lepo zadonela in požela aplavz. Pevke in pevec pa smo bili srečni, da smo lahko na tej reviji sodelovali.

Pripravljamo pa se že na 14. revijo, ki bo v Kočevju.

ODPRTJE RAZSTAVE REZBARSKIH DEL FRANJA MAROŠKA IVICA PERUŠ

Ko je gospod Marošek izrazil željo, da bi svoja dela razstavljajal v našem domu, smo mu z veseljem ustregli; vedno vsakemu razstavljalcu ustrežemo, tokrat pa še posebej zaradi izdelkov iz lesa, ki v vsakem izmed nas vzbuja neko toplino.

Gospod Marošek je domačin, Dravograjčan. Z obdelovanjem lesa se ukvarja v svojem prostem času ter v tem neskončno uživa in sam pravi: »Prava roka pravi les obdeluje«. Slike, ki prihajajo izpod njegovih rok, so bili Gasparijevi folklorni motivi, bile so jaslice in portreti znanih Slovencev iz literarne zgodovine, pri nas razstavlja krščanske motive. Vsako leto se udeležuje rezbarsko- kiparskih delavnic in sodeluje na skupinskih razstavah po Koroški. V kulturnem programu je nastopil Oktet IGEM, katerega član je bil, do odločitve, da obdeluje les, tudi g. Marošek. Člani okteta pa so na koncu svojega programa presenetili razstavljalca in ga povabili, da zadnjo pesem zapoje z njimi.

Pevcem se je za lepo doživetje ob odprtju zahvalil g. direktor.

Stanovalka HRASTEL VIKTORIJA _ O RAZSTAVI

»Izdelava ročno izdelanih slik iz lesa mi je bila izredno všeč. Ko sem si jo ogledovala, sem imela občutek, kot bi se zblížala z naravo. Najbolj pa se mi je vtisnilo v spomin, ko je z Oktetom IGEM zapel tudi razstavljalec, ki je pred leti z njimi prepeval.

Všeč so mi slike s ptiči in živalmi, ki so mi nasploh v naravi zelo priljubljeni!«

PIKNIK V DOMSKEM PARKU

IVICA PERUŠ

Veseli, nekoliko lačni in žejni smo se v petek, 30. julija, zbrali ob 10. uri za domom. V goste smo povabili harmonikaša Jožeta Aberška. S frajtonarico je dajal takte vsem navdušenim nad petjem. V kuhinji so pripravili vse potrebno za piknik, kar gre v usta. Dijaki na počitniškem delu in delavke vključene v program javnih del, so hiteli, da nismo bili predolgo žejni, naši stalni strokovnjaki za žar pa so se še enkrat izkazali z odličnimi »habicami« in čevapčiči. Prijetne dogodke je treba večkrat ponavljati, zato že čakamo na jesen.

Stanovalka SEP MARIJA – O PIKNIKU

»Piknika sem bila posebej vesela, ker se ga je udeležilo veliko stanovalcev, razen tistih, ki so težje pokretni. Hrane in pijače je bilo v izobilju in tudi vreme je bilo sončno. Tudi harmonika ni manjkala. Veselo smo prepevali ter se imeli zares »fajn«.

DOGAJANJA NA DOMSKIH SKUPINAH

SKUPINA BARKA

JANJA BOROVNIK

» Tedensko srečevanje stanovalcev za kakovostno starost«

Namen naše skupine je tkanje prijateljskih vezi preko pogovorov, ki ustvarjajo zaupanje med člani skupine.

Vse se je resnično začelo v mesecu maju.

Urn timer srečevanj je vsak torek od 13. do 14. ure na oddelku B1. V skupino so vključeni:

Pungartnik Helena, Magdič Zofija, Ternik Peter, Grubelnik Rudolf, Ostruh Jožefa in Lužnik Jožef ter voditeljici Janja Borovnik in Marjeta Ravnikar.

SODELOVANJE PRIJATELJSKE SKUPINE PECA Z UČENCI IZ OSNOVNE ŠOLE MUTA

Voditeljici skupine -ANICA DEBENJAK IN OLGA ISAK

V okviru projekta RAZVESELIMO STAREJŠE smo se z učenci iz Osnovne šole Muta in njeno voditeljico gospo Marijo Lisec srečali kar nekajkrat. Z nekaterimi smo se spoznali že v novembru na delavnici, kjer smo izdelovali novoletne čestitke. Decembra so učenci pridno pomagali pri peki raznovrstnega peciva v delavnici »babičina kuhinja«, kjer smo sodelovale vse skupine.

Podrobneje smo se člani prijateljske skupine Peca spoznali z mladimi prostovoljci iz Mute meseca aprila in maja v prostorih sejne sebe, kjer se naša skupina enkrat tedensko druži. Vsi nasmejani in pevsko razpoloženi so nas pozdravili učenci, ki se radi družijo s starejšimi ljudmi in smo zato takoj postali dobri prijatelji. Medsebojna predstavitev je bila izvirna, saj smo drug drugemu povedali kdo smo, kje smo doma in kaj nas veseli. Učenci so

nam zapeli veliko lepih pesmi, ki so bile spremljane s kitaro, mi pa smo jim pomagali. Dobra volja in razpoloženje dokazujejo tudi fotografije, ki nam bodo za lep spomin. Druženje smo zaključili z obiski novih prijateljev v sobah, kjer so se še podrobneje spoznavali med seboj.

Ob mednarodnem dnevu mladih prostovoljcev so v KDS priredili koncert za vse prostovoljce v naši regiji, kjer nam je kot slavček lepo pela gospodična Shirley Roden iz Londona in napolnila naša srca z veseljem in radostjo. Tudi takrat so sodelovali mladi prostovoljci in obiskovalcem delili sadje. Nekaj dni po koncertu smo se na srečanju skupaj z učenci pogovarjali o pomenu prostovoljnega dela. Tudi mladi harmonikar Rudi, ki je ravnokar dobil lepo novo harmoniko, nas je razveseljeval s svojim petjem in igranjem, zato se mu vsi najlepše zahvaljujemo za njegov obisk.

Nekaj misli iz pogovora o pomenu prostovoljnega dela:

- **Ksenija** – veseli jo druženje s starejšimi in je tukaj že šestič.
- **Gospod Kremzer** – 14 let je že v domu in od začetka sodeluje v skupini. Vesel je, da pridejo učenci na obisk in da se lahko z njimi pogovarja. Tudi sam obiskuje v sobah svoje bolne prijatelje.
- **Mihaelo** tudi veseli druženje s starejšimi in je tukaj že tretjič.
- **Gospa Štahr** je celo življenje delala na kmetiji, skrbela za delavce in kuhala na več kot sto gostijah, kar včasih ni bilo plačano delo. Z možem sta bila kar 62-letna botra.
- **Tadeja** je tukaj drugič in ji je zelo všeč.
- **Gospa Mešelj** je v domu dve leti in tudi obiskuje bolnike v sobah. Tukaj ji je všeč.
- **Majo** je povabila sošolka k sodelovanju in ji je všeč.

- **Gospa Anica** je prostovoljka v domu že pet let. Zanj se je odločila iz strahu pred osamljenostjo, ker se je njena družina kar naenkrat številčno zmanjšala. Rada je v družbi svojih prijateljev, saj bogatijo tudi njeno življenje.
- **Rudi**, ki je star 10 let, je prvič tu, všeč mu je in tudi prvič tako javno nastopa.
- **Gospa Olga** se je odločila za prostovoljno delo iz želje po stikih s starejšimi, saj je bila pred leti tu v domu tudi zaposlena. Zelo je zadovoljna, saj pridobi veliko več, kot pa sama daje.
- **Tatjana** rada prihaja v dom zaradi pogovorov in da koga bolj spozna
- **Gospa Bobnič** je v domu eno leto, se dobro počuti in tudi obiskuje bolne prijatelje v sobah. Po svobodi so veliko delali prostovoljno, takrat se je to imenovalo udarniško delo. V Vuhredu so takrat udarniško gradili družbeni dom in sploh se je veliko zgradilo z udarniškim delom.
- **Janja** sodeluje v domu že drugo leto, rada se pogovarja in sodeluje s starejšimi, rada pomaga drugim in se je odločila za poklic medicinske sestre.
- **Gospa Borovnikova** je tudi udarniško delala. Med drugim so na njivah, kjer je bil posejan krompir, pobirali koloradske hrošče iz sadik, da se niso razmnoževali. Sedaj pa vse škropijo s pesticidi
- **Tudi Jasna** se je odločila za poklic medicinske sestre, saj jo to delo veseli, rada je v družbi s starejšimi, zato prihaja v dom.
- **Gospod Sušnik** je pripovedoval o brigadirskem delu - urejevanju okolice pri gimnaziji na Ravnah
- **Martina** prihaja v dom že tudi dve leti, z veseljem se druži s starejšimi in tudi s svojo omo se zelo rada pogovarja.
- **Gospod Pečolar** je povedal o svojem prostovoljnem delu, vsa leta pa je tudi kot pevec sodeloval pri pevskem zboru.
- **Natalija** hodi v dom eno leto, rada se druži s starejšimi in tudi sošolcem pomaga pri učenju.

- **Gospa Šegel-Kupljen** je v življenju veliko pomagala in delala, saj je bilo v družini 5 otrok, med vojno in po vojni pa je bila sploh zelo aktivna.
- **Tamara** je že z mamo hodila, ko je opravljala pomoč na domu in jo prostovoljno delo tudi veseli, posebno še, če s svojim petjem in kitaro komu polepša dan
- tudi **Jolanda** je tukaj drugič in jo veseli pogovor s starejšimi.
- **Tjaša** je tukaj tretjič in rada prihaja v dom.
- **Gospa Marija Lisec**, ki je voditeljica tega projekta že nekaj let, z veseljem prihaja skupaj z učenci v Črneče. Presenečena je nad vnemo in pripravljenostjo mladih ljudi, da se z veseljem družijo s starejšimi, jim pomagajo in z njimi navezujejo prijateljstvo.

V torek, dne 23. maja 2006, smo se na pikniku skupaj z gosti spet skupaj veselili in drug drugemu povedali, da nam je lepo, ker smo se spoznali.

V dopoldanskem času je gospa Kamnikova izvedla intervju za medije na našem področju, popoldne pred piknikom pa smo imeli v sejni sobi okroglo mizo z gosti iz Mute. Uradnega zaključka se je udeležil župan občine Muta, ravnateljica osnovne šole in poleg treh učencev in treh stanovalcev tudi vodstveno osebje našega doma. Vsi smo potrdili pomembnost takšnega sodelovanja med generacijami

Ob zaključku na okrogli mizi je rekla gospa Mešelj: »**Saj nam je dobro in prijazno je osebje. Ni pa sonca doma, sonca mladih obrazov, sonca naše Mute. Zato smo srečni vaših živahnih oči, srečni toplih rok. Hvala vam, da trosite svojo mladost nam v jeseni življenja. Morda niti ne veste prav, kaj nam pomeni vaš smeh, ko se igrivo spogledujete med seboj. Hvala vam za prisrčnost, hvala vam za pesmi!**«

Zahvaljujemo se vam, dragi naši novi prijatelji za vse, saj ste nam z dobro voljo, pesmijo in veseljem polepšali naše življenje v domu.

Ob zaključku šolskega leta in s tem tudi medsebojnega druženja z našo skupino Peca, se vam iskreno zahvaljujemo za sodelovanje.

Veseli smo bili vsakega vašega obiska v našem domu in še posebej uric, ki smo jih preživeli skupaj na naši skupini. Vaše petje, smeh in sproščen klepet je vsakemu izmed nas polepšal dan.

Vsem našim mladim prijateljem želimo veliko dobrih učnih uspehov, mlademu Rudiju še posebej veliko uspehov z njegovo lepo harmoniko in hvala za njegovo igranje in petje.

Veseli bomo vaših obiskov tudi v prihodnje in vas lepo pozdravljamo!

SKUPINA LIPA
PRAVI PRIJATELJI
MATEJA ERJAVEC

Sem ustanoviteljica skupine Lipa. Naše druženje traja že leta, vezi med nami so močno prepletene. Člani moje skupine spremljajo moje življenje, prav tako jaz njihovo.

Še sedaj sem jim močno hvaležna za njihovo podporo v času bolezni in smrti moje mame. Bili so zelo pozorni in mi trdno stali ob strani.

Zato sem jih letos konec maja povabila na obisk. Pred tem sem se vselila v staro prenovljeno hišo, ki sem jo kupila lani konec leta. Seveda so vso prenovo spremljali ves čas. Zopet so me ganili, ko so tri članice zbrale denar in mi dva dni pred obiskom izročile šopek, je rekla gospa Tončka: »Ja, ko prideš prvič na obisk, moraš nekaj prinesiti. Pa se bojim, da bo šopek do ponedeljka ovenel.«

Pripeljale so se vse vzhičene in seveda; Mija ne bi bila Mija, če ne bi pripravila čestitko s podpisi vseh članov na steklu, kot obešenko za na steno. Seveda je dodala še svoje darilo – knjigo o vzgoji rož, ker ve, da mi rože slabo uspevajo.

Jaz sem se potrudila, razkazala hišo ter jih primerno pogostila. Pa ne gre ne za darila ne pogostitev, vesela sem jih bila, ker so moji pravi prijatelji z mano v žalosti in v sreči.

» KOT LAHKO DNEVNO SVETLOBO VIDIŠ SKOZI MALE LUKNJE, TAKO SE TUDI ČLOVEKOV ZNAČAJ KAŽE V MALIH STVAREH.«

SKUPINA TULIPAN OB DRAVI

MANCA JAVORNIK

V čudovitem okolju, nedaleč od našega doma, smo preživeli lep popoldan. Naša želja je bila, da bi enkrat pripravili srečanje skupine v naravi. Vroče poletno vreme, nas je kar vabilo k reki Dravi v Tribeju, kjer je primeren prostor tudi za piknik. S Tončko sva se dogovorili in k sodelovanju povabili tudi Miha in Petra, ki sta nam pripravila okusno malico, pečeno na žaru. Od Drave je zavel prijeten hlad, tako da je bilo druženje še posebej prijetno. Veliko smo si imeli povedati, zapeli smo ob harmoniki in spodbujali mlada ribiča Ano in Tomaža. Našemu vabili sta se odzvala tudi hišnik Janko in sestra Janja Marzel s svojim kužkom, ki je bil še posebej zanimiv.

Tako je posebej nepozabno minila še ena naša sreda.

MED NAMI...

ZGODBA gospe TEREZIJE MEŠELJ

LILJANA RIŽNIK

Z gospo Terezijo Mešelj sva se srečali na hodniku našega doma. Urejena in prijazna gospa z iskrivimi očmi me je povabila v svojo prijetno sobico.

Med pogovorom mi je povedala, da sta minili že dve leti, odkar se je odločila za bivanje v Domu starostnikov Črneče.

Zanimala me je njena življenjska zgodba, ona pa mi je z njo prijazno ustregla.

Rodila se je 10. oktobra 1919 v Ribnici na Pohorju. Oče je bil tesar, mati pa gospodinja.

Terezija je bila najstarejša izmed dvanajstih otrok (6 jih še živi), zato je bila svoji materi v veliko pomoč pri kuhanju in vzgoji mlajših bratov in sester.

Po končani osnovni šoli v domačem kraju se je želela izučiti za trgovko, ampak za šolanje ni bilo denarja. Kot petnajstletna deklara je odšla v Vuhred za sobarico, hkrati pa ji je uspelo opraviti kuharski tečaj. Svetilka njenega spomina še posveti v Radlje in na Dunaj, kjer je med drugo svetovno vojno delala kot hišna pomočnica. Po vojni je bila kuharica v radeljskem hotelu.

Njeno srce še danes veselo bije ob vsem, kar spominja na kuhanje.

Verjamem, da so se prisrčni občutki razlivali po njenem telesu, kadar so bili gostje zadovoljni z jedjo.

Ko ji je ljubljeni mož na dan poroke leta 1950 rekel, da jo ima rad, je vedela, da misli zares in da ni mogel reči ničesar globljega ali lepšega. Z njim je pridno delala in uspelo jima je zgraditi lasten dom, ki je bil zanju v srcu povzdignjen prostor, kjer sta preživljala dneve, mesece in leta, ki so odpadali kot listje v jeseni.

Štirje otroci so napolnili njuno hišo s smehom in jokom, Terezija in njen mož pa sta jih kot pušelj pritiskala na prsi in grela njihova srca.

Toda nesreča nikoli ne počiva. Temen oblak je prekril sončece njene sreče, ko je nesrečno padla in si poškodovala kolena. Sprva je mislila, da ne bo več hodila, toda opomogla si je. Potem pa so nastopile težave s križem in kolki. Danes se premika s pomočjo palic.

Ker zaradi bolezni ni mogla skrbeti zase, se je odločila za dom starostnikov. Pravi, da ji ni žal. V Črnečah je zdaj njen drugi dom. Veliko bere, se pogovarja, obiskuje pevske vaje, sodeluje v skupini Peca, pa ji zato nikoli ni dolgčas. Hvaležna je osebjem doma, da prijazno skrbijo zanjo. Sorodniki jo redno obiskujejo, ga. Terezija pa je še posebej vesela, kadar pride po njo sin iz Velenja, ki redi konje. Živali so ji zelo pri srcu. Takrat občuti tisto, kar poimenujemo srečo.

ZGODBA gospe MARIJE VALANT LILJANA RIŽNIK

Če bi bilo življenje filmski trak, ki ga je mogoče odviti, bi ga odvili v zeleno travo mladih dni, ki jih je gospa Marija Valant preživljala v Boštjanu pri Dravogradu.

Bila je najstarejša med šestimi otroki v skromni družini, ki je imela v najemu nekaj živine.

Zdi se, da so bili njeni mladi dnevi bolj odprti za trpljenje kot pa za veselje.

S solzami v očeh pripoveduje o svojem očetu, ki je še mlad umrl in o materi, ki jo je kasneje zadela kap. Spominja se dni, ko je nanjo padla skrb za pet bratov.

Kot odloži Drava prod, tako je gospo Marijo življenje pustilo na Gortini, kjer se je tudi poročila. Ne vem, morda ljubezen v njeno življenje ni prihrumela s truščem Formule ena, morda se je priplazila tiho ali pa se je razvila iz čudovitega prijateljstva, kakor pokuka rdeča vrtnica iz zelenega stebela.

Potem sta si z možem delila dobre in slabe dni, pelin in med skupnega življenja. Mož je s konji opravljal priložnostna dela, ona pa skrbela za dom in za sina, ki je bil njej in možu v ponos in srečo. Leta so minevala in sin je postal mož ter se poročil. Življenje je zaplulo v mirnejše vode, dokler Mariji ni umrl mož. Sin in snaha sta se odselila, kmetijo pa dala v najem. Da je bila njena nesreča še večja, jo je zadela kap in naposled se je odločila, da odide v naš dom.

Sprva ji je bilo med nami sila težko, želela si je doma, toda tam ni imela nikogar, ki bi ji stregel. Sčasoma se je privadila. V domu si je našla prijatelje in postavila most med seboj in sogovorniki.

Rada hodi k maši, obiskuje bralne vaje in pazljivo posluša glasno, razločno branje ter diskusijo.

Zaradi bolečin v glavi jo moti vsak hrup.

Zagotovila mi je, da ji ni nikoli dolgčas med nami in da je njen najljubši prostor klopca pred domom.

ZGODBA gospoda RUDOLFA MESNERJA

LILJANA RIŽNIK

V hribovskem zaselku Primož nad Muto je največ kmečkih hiš, v katerih ljudje ne živijo le od kmetijstva, ampak so prisiljeni poiskati dodaten zaslužek.

V enih izmed takšnih hiš, ki je premogla nekaj živine, se je rodil Rudolf Mesner.

Odraščal je skupaj s štirimi brati in štirimi sestrmi. Njegov oče je služil kruh na žagi v Bistriškem jarku, mati pa je gospodinjala. Osnovno šolo je obiskoval na Muti. Ko se je vrnil iz šole, je bilo zanj in za njegove brate in sestre vedno dovolj dela.

Po končani osemletki se je Rudolf izučil za livarja in to delo opravljal v muški livarni do leta 1974, ko se je upokojil.

Lepi so njegovi spomini na mlade dni, saj je sodeloval pri dramskih predstavah Deseti brat in Pri kapelici, uspešen pa je bil tudi kot kegljač.

Zelo so ga veselila potovanja v različna mesta, kjer si je vselej rad ogledal muzeje in cerkve.

Nikoli pa ni pozabil dneva, ko se je poročil. Takrat je njegovo življenje dobilo vonj po dvojini in bližini. Na licih svojih treh otrok je poljubil tudi svojo mladost. Njegovi otroci so mu bili ves čas v veselje, saj so se pridno učili, se zaposlili in si ustvarili lastne domove.

Štiri leta pred upokojitvijo je postal naglušen, vendar se kljub temu dobro sporazumeva z ljudmi. Po ženini smrti pred sedmimi leti so ga prizadele še druge bolezni, opešal mu je vid in odpovedali so mu kolki.

Svojim otrokom ni želel biti v breme na stara leta, zato se je odločil, da pojde v dom starostnikov.

Pri nas je zadovoljen, saj se mu zdi življenje pestro in družabno. Rad ima kulturne prireditve, še posebej nastope pevskih zborov in ljudskih pevcev.

Prijetno je bilo pogovarjati se z g. Mesnerjem. Ob slovesu mi je dejal, da se počuti dobro, ker v domu starostnikov cenimo življenjske izkušnje in modrost starejših ljudi.

RAZGIBANI MESEC JUNIJ

Stanovalka **MARIJA POPRASK**

V tem mesecu se je dogajalo veliko. Imeli smo skupni izlet k Sv. Neži, kar je bilo zelo lepo in veselo. Nato nas je šlo nekaj v Izolo na morje, tam nam bilo tudi lepo in zabavno, tudi vreme nam je bilo naklonjeno.

Kar je bilo pa nepozabno, je bilo taborjenje na Ajdi, tam mi je bilo pa najlepše, igrali smo lepe igre, prepevali in z glasbo ob ognju na kresni večer obeležili enakonočje.

Nato je bil še piknik doma v naravi za vse oskrbovance.

Za vse to pa se zahvalimo vsem za vaš trud, ki ste to pripravili in organizirali, posebej direktorju.

NABIRANJE SMREKOVIH VRŠIČKOV

LILJANA RIŽNIK

Z nekaj stanovalci smo se odločili, da bomo nabirali za zdravilo tudi smrekove vršičke.

Odpravili smo se v gozd ter jih nabrali kar dve vreči

Nabiranje vršičkov nam je bilo v veliko razvedrilo, prepleteno s pesmijo ter šalami. S polnimi vrečami smo se z veseljem vračali nazaj proti Domu. Vršičke smo s sladkorjem vložili v kozarce ter postavili na sonce.

Tako bomo dobili odličen sirup proti kašlju, ki ga bodo stanovalci koristno uporabili.

Sirup pijemo po požirkih. Goščo porabimo za čaj.

MOJA DOŽIVLJANJA

LILIJANA RIŽNIK

Prebuja se zaspano jutro. Med potjo v službo razmišljam, kaj mi bo prinesel nov dan.

Ko prestopim vrata doma, srečam stanovalce, ki klepetajo ali pijejo jutranjo kavico.

Pozdravimo se, nasmehnemo drug drugemu in dan je dobljen. Zame zagotovo.

Odpravim se v delovno terapijo, kjer preberemo dnevno časopisje, tu in tam povemo še kakšno šalo in po kratkem klepetu že odhitim na oddelek, kjer imam s stanovalci bralne ure.

Nekateri me že čakajo tiste, ki so manj pokretni pa pripeljem.

Bralne ure z veseljem obiskujejo, radi tudi zapojejo, seveda pa se pogovorimo tudi o novicah dneva.

Bralne ure obiskujejo stanovalci s težavami vida, nekoliko slabšim sluhom in ostali, ki jim je poslušanje zanimivo.

Namen bralnih ur ni samo branje temveč tudi druženje in ustvarjanje domačnosti ter dobra terapija za spomin in urjenje možganov.

Mislim, da je druženje in prijateljstvo na stara leta dobro zdravilo proti osamljenosti.

Dober dan, nasmeh, prijazni pogovori, bralne ure ter pomoč kjerkoli je potrebna je že moj vsakdanjik.

Srečnejša sem, ko spregovorijo tudi tisti, ki so drugače malo bolj zadržani in rabijo za to malo vzpodbude.

Preprosto rečeno, rada jih imam, ne vem, mogoče je to že v meni, mogoče mi je bilo v zibelko položeno, da nudim pomoč ter osrečujem tako mlajše kot starejše. To je v človeku, tega se ne da naučiti in to počnem že dvajset let vendar mi energije nikoli ne zmanjka.

Težko je nekomu to razumeti, predvsem tistemu, ki dela monotono, prijaznost je le navidezna, nikoli pa prisrčna. Tudi takšne ljudi srečujem, ljudi, ki jim prijaznost ter dobrodušnost gresta težko od srca.

Življenje me je naučilo, da slabo vračam z dobrim, neprijaznost pa s prijaznostjo in srečna sem!

PREJELI SMO...

V SPOMIN LJUDMILI PEČKO

MARIJA GEČ

Bila je izjemna gospa.

MATI – pisano z veliko začetnico.

Skrbna, ljubeča, odgovorna, skromna, poštena in zelo delovna.

Pravi lik slovenske matere, kot so ga opisovali naši in tuji veliki besedni umetniki, upodobili likovniki.

Motiv matere – dobrotne in ljubeče, skrbne in požrtvovalne najdemo v vseh časih. Takšna je bila tudi ona. Imela sem srečo, da sem lahko z njo človekovala (po dr. Trstenjaku) in spoznala njeno veliko, nesebično materinsko ljubezen.

Zato bom tudi njej v spomin in spoštovanje pripisala pesem Toneta Kuntnerja:

» S teboj smo bili družina,
ki si nas družila s svojo ljubeznijo
in nas branila s svojo ljubeznijo,

ki si bila ogenj in luč ljubezni
in ki si z ljubeznijo delala čudeže.

S teboj smo bili družina,
ki smo tvojo ljubezen sprejemali,
ki smo tvojo ljubezen predajali,
in se učili ob tvoji ljubezni
in z njo ustvarjali družine.

In s teboj bomo zopet družina,
ko bomo sklenili ta krog ljubezni
in se skozi kroge krogov vrnili
k tebi – počasi in tiho in zagotovo
- eden za drugim.«

»Čeprav sem šel skozi vse mogoče, ne obžalujem težav, v katere sem zašel, saj so me privedle
tja, kamor sem želel priti. Zdaj je vse, kar imam, ta meč, ki ga predajam vsakemu, ki želi
nadaljevati svoje romanje. S seboj nosim pečate in brazgotine bojev, ki pričajo o tistem, kar
sem doživel in so povračilo za tisto, kar sem osvojil.

Ti dragi pečati in brazgotine mi bodo odprli vrata v Raj. Bilo je obdobje, ko sem poslušal
zgodbe o pogumu. Bilo je obdobje, ko sem le živel, ker sem moral živeti. Zdaj pa živim, ker
sem bojevnik in ker hočem biti nekega dne v družbi tistega, za kar sem se tako boril.«

(Paulo Coelho)

OBLJUBI SI:

- da boš močan
- da nobena stvar ne bo zmotila tvojega miru
- da boš govoril o sreči
- da boš izpolnjeval optimizem
- da boš pozabil napake v preteklosti in se posvetil dosežkom v prihodnosti
- ... da boš prevelik za skrbi

- da boš preveč plemenit za jezo

- da boš premočan za poraz

Obljubi si, vsako jutro

vsak večer

Modro uporablaj svojo moč odločitve!

Odločil si se živet...

in preživet...

sedaj...

tukaj!

Foto TABOR

